

Przedpłata

Przedpłata

za „Głos Narodu“ wynosi w Krakowie: miesięcznie kor. 2.—. Za odosłanie do miejsca dopłaca się 40 hal. miesięcznie.

na „Głos Narodu“ wynosi na prowincji: miesięcznie kor. 2.70. W państwie niemieckim kwartalnie: 10 koron. W innych państwach kwartalnie koron 12.—.

Adres Redakcji i Administracji: róg ul. św. Krzyża i Mikołajskiej l. 7. Składowość Redakcji nie zwraca. Telefon Nr 190.

Biuletyn polityczny, założony w r. 1893 przez Józefa Rogożę

REDAKTOR NACZELNY: DR. ANTONI BEAUPRÉ

Numer pojedynczy w miejscu 10 h., na prowincji 12 h. Każda zmiana adresu 40 h. Numer niedzielny ilustrowany 14 hal.

ogłoszenia (inseraty) przyjmuje upoważniony przedsiębiorca tego dzieła p. Władimir Strycharak w biurze maszynowym „Głosu Narodu“, róg św. Krzyża i Mikołajskiej l. 7. Od miejsca wiersza drobnym pismem (petit) za pierwszy raz 16 halerzy za każdy następny raz 12 hal. — Nadesłane po 60 halerzy od wiersza za każdy raz. — Słaby mikrologi itd. 80 hal Zamiejsowe ogłoszenia przyjmuje: we Lwowie S. Sokołowski, pasaż Hausmanna, w Wiedniu Haasenstein & Vogler, (także w Hamburgu, Frankfurt nad Menem, Berlinie, Lipsku, Wrocławiu) M. Opeltk, R. Mosse, N. Dukas, H. Schalek, w Paryżu C. Adam, rue de Varenne 38.

Od Administracji.

Szan. P. T. Prenumeratorów upraszamy o rychłe odnowienie prenumeraty, celem uniknięcia przerwy w dostawie dziennika.

Prenumerata na miesiąc Wrzesień wynosi w miejscu 2 kor., z odosłaniem 2 kor. 40 hal., na prowincji 2 kor. 70 hal.

Nowo przystępujący prenumeratorem otrzymają początek sensacyjnej powieści »Narzeczona Lotaryngji« Juljusza Mary, pierwsze 28 arkuszy za dopłatą 40 hal.

A więc walka!

Posiedzenie komitetu wykonawczego koalicyj. — Obecni i nieobecni. — Położenie polityczne. — Rozwiązanie sejmku. — Akt oskarżenia przeciwko Fejervaremu. — Przysioga w Battonya.

Nasz korespondent wiedeński (Mm) pisze:
A więc wojna!

Na posiedzeniu wtorkowym komitetu wykonawczego koalicyj zapadły ważne uchwały. Stawili się wszyscy członkowie z wyjątkiem czterech; jeden z nieobecnych, Komjathy poprzednio ściągnął na siebie zarzut, że donosi rządowi o tajnych naradach. Od tego czasu, mandatu nie składając, omija posiedzenia komitetu.

Komitet radzi w lokalu stronnictwa niezawisłości. Dużo zatem posłów koalicyjnych zjechało do Budapesztu i przybyło do klubu. Chcieli wiedzieć zawczasu, co postanowi komitet.

Narady toczyły się od godziny 10 przedpołudniem do 2-ej popołudniu. Na 5-tą popołudniu zwołano drugie posiedzenie.

Nasampród poddano rozpatrzeniu ogólne położenie polityczne.

Wszyscy mówcy z Juljuszem hr. Andrassym na czele byli zdania, że koalicja nie ma powodu do zmieniania taktyki względem gabinetu barona Fejervarego. Dalej zastanowiono się nad pytaniem, czy rząd rozwiąże sejm? A jeżeli rozwiąże, jak odpowiedzieć na owo zapoczątkowanie systemu absolutnego? Koalicja, mimo wszelkich bezprawii jenerała-prezesa gabinetu, nie zejdzie z drogi prawnej. Będzie stała zawsze na gruncie ustawy. Z drugiej strony nie zaniecha niczego, by paraliżować działalność rządu. Będzie więc organizowała i nadal opór bierny w całym kraju. Nawet w parlamencie przedsięwzięcie odpowiednie kroki taktyczne.

Następnie wzięto pod obrady wniosek, by zaraz na pierwszym posiedzeniu Izby poselskiej w dniu 15 września postawić gabinet Fejervarego w stan oskarżenia. Udowodniono, że gabinet wydał już szereg rozporządzeń antykonstytucyjnych. Motywów prawnych oskarżenia nie zabraknie. Wszyscy, nawet najumiarkowańsi członkowie komitetu — znowu z Juljuszem hr. Andrassym na czele — żądali wytoczenia oskarżenia przeciwko Fejervaremu, i to w sposób jak najdobitniejszy.

Jednogłośnie postanowiono wytoczyć oskarżenie przeciwko całemu gabinetowi. Wybrano komitet. Ten zredaguje oskarżenie. Weszli do komitetu: Wojciech hr. Apponyi, Dezydery baron Banffy, Ignacy Daranyi, hrabia Zichy, Geza Polonyi, Ludwik Hollo i Wilhelm Vaszonyi.

Z całego przebiegu posiedzenia wynika: koalicja chce podjąć walkę nieublaganą przeciwko gabinetowi.

Dnia 3 września na bankiecie, wydanym w Battonya ku uczczeniu prezesa Izby poselskiej Justha, wszyscy uczestnicy na wniosek Koszu-

tha złożyli przysięgę, że będą bronili ojczyzny do ostatka.

Scena przysięgi sprawiła na obecnych głębokie wrażenie.

„Idea mongolska“.

Znane są powszechnie umizgi słowianofilów austriackich do rządowej Rosji, do Rosji czynowników i kozaków — jako wyrazićcieli »idei słowiańskiej«. Nie potrzeba tu wskazywać takich faktów, jak n. p. »sympatje« Czechów dla rządu rosyjskiego, tego rządu, który wszystkie swoje siły wyteżył w tym celu, aby zgniebić i zniszczyć Polaków — jeden z najkulturalniejszych narodów słowiańskich. Są to fakty dobrze wszystkim znane i nie potrzeba ich przypominać. Należy jednak zwrócić tu uwagę na zarzut, jaki spotyka często Polaków ze strony tych słowianofilów. Mianowicie twierdzą oni, że Polacy są przeciwnikami zbliżenia się zachodnich Słowian do Rosjan, że są wrogami »idei słowiańskiej«.

Można pominąć bezsensowność tego rodzaju zarzutów ze strony n. p. Czechów, broniących tak zajadle swych praw narodowych — zarzutów, które mogą chyba oznaczać tylko to, że Polacy powinni zamknąć oczy na gwałty rządu rosyjskiego i bez oporu dać sobie wydrzeć swój język, swe prawa narodu, swą wiekową kulturę — dla »idei słowiańskiej«! Lecz trzeba przede wszystkim zapytać: czy można obecnie Rosję, jako państwo, łączyć z pojęciem »idei słowiańskiej«?

Jako odpowiedź niech posłużą tu głosy samych Rosjan, jako najbardziej kompetentne. W jednym z ostatnich numerów *Rusi* p. Budiszczew, zastanawiając się nad przyczynami klęsk rosyjskich, przytacza następujące zdanie jednego z francuskich publicystów:

»Można z góry przewidzieć, że krew i okropności tej azjatyckiej wojny zmyją z organizmu państwowego Rosji ten archaiczny, azjatycki pył, który nie pozwalał oddychać swobodnie. Zwyciężona przez żółtą rasę biała Rosja oderwie się od Azjatów i przybliży się do innych narodowości białej rasy i chrześcijańskiej cywilizacji«.

Następnie zaś p. Budiszczew przytacza słowa hr. Aleksego Tolstoja (poety, którego nie należy mieszać z Lwem Tolstojem), wypowiedziane jeszcze w r. 1870:

»Moje przekonania zawierają się w przeświadczeniu, że wszyscy, wielu nas jest — od najwyższych dygnitarzy do najskromniejszych pisarzy — nie możemy skutecznie współdziałać rozpoczętemu dziełu odrodzenia, jak starając się, każdy według sił swoich, wykorzeniać pozostałości mongolskiego ducha, jaki nami niegdyś owładnął, bez względu na to, pod jaką postacią duch ten przejawiał się teraz. Na wszystkich nas leży obowiązek zacierać ślady tego obcego pierwiastku, który zaszczerpiono nam przemocą i pomagać naszej ojczyźnie, aby powróciła do swego pierwotnego europejskiego lożyska, lożyska prawa i sprawiedliwości, z którego nieśczęśliwe wypadki dziejowe na czas pewien ją wyparły.«

»Francuski publicysta i poeta rosyjski — konkluduje dalej p. Budiszczew — powiedzieli w istocie swej jedno i to samo: otrząśnijcie się z mongolszczyzny, powróćcie do europejskiego lożyska! To sekret wszystkich naszych braków, wszystkich naszych błędów, świadomych i nieświadomych, to nasz pierwotny grzech, któremu na imię: mongolszczyzna!«

Mongolszczyzna! Tym jednym wyrazem określa publicysta rosyjski to wszystko, co się składa na obecną rządową Rosję, co jest treścią jej życia państwowego, co nadaje jej pię-

tno odrębności od reszty Europy, od całego świata cywilizowanego.

A w tym właśnie kierunku zwracają się sympatje wielu słowianofilów austriackich, w tej »mongolszczyźnie« widzą oni przyszłość Słowian — tę »mongolszczyznę« pragną uważać za wyrazićcielkę idei słowiańskiej! Tak nap. poseł czeski Kramarz publicznie głosi, że dla dobra Słowian »samodierżawje« carskie musi pozostać nietknięte — to »samodierżawje«, w którym tkwi właśnie jądro »mongolszczyzny« obecnej Rosji! Dla dobra Słowian, dla zachowania »ducha słowiańskiego« car ma być spadkobiercą chanów tatarskich, a to piętno, jakie wycisnęła na Rosji długoletnia niewola w jarzmie mongolskiem, ma być światłem, ku któremu powinni zwracać się oczy Słowian zachodnich!

Co za ironja, co za potworne zaślepienie!

Czas już jednak, aby po tej smrotnej klęsce »mongolszczyzny« w wojnie cywilizowanej Japonją, wszyscy Kramarze słowiańscy zrozumieli, że »duchem słowiańskim« nie jest niewola, nie jest okrucieństwo despotycznych władców-czynowników z jednej strony, a psie posłuszeństwo i uległość z drugiej; że »duchem słowiańskim« jest właśnie swoboda, jest wolność! Czas, ażeby zrozumieli, że »idea słowiańska« — to zjednoczenie wolnych ludów słowiańskich, to federacja Słowiańszczyzny, oparta na braterstwie — a nie ucisk, gwałty i zbrodnie!

I właśnie negacją tej »idei słowiańskiej« jest spuścizna chanów tatarskich, ciężąca nad połową Europy i strasząca swem widmem świat cywilizowany, jest idea mongolska, która rządzi i panuje dotychczas w Rosji! I dopóki ta Rosja mongolska nie runie, a na jej gruzach nie odródi się duch słowiański, zgniebiony przez niewolę tatarską, wszelkie sympatje pod adresem państwa rosyjskiego, pod adresem Rosji rządowej, są właśnie zaprzeczeniem idei słowiańskiej.

Z Królestwa.

Warszawa 5 września.

Ze szkoły p. Rontalera. — Łajdaństwo popów. — Jak chłopci traktują prawosławie. — Z Żyrardowa.

Jeden z ojców, który zaprzestał posyłać syna swego do szkoły handlowej Rontalera do czasu, aż w tej szkole zostanie zaprowadzony język polski, jako wykładowy, chcąc być obecnym na wiecu rodziców, jaki władze rządowe wyznaczyły na 10 b. m., zwrócił się do przełożonego tej szkoły p. Rontalera, z prośbą, aby ten wydał mu zaświadczenie, iż posiada syna kandydata do szkoły. Takie zaświadczenie dawałoby p. X. prawo zapisania się, a później uczestniczenia w wiecu. P. Rontaler wydał zaświadczenie tej treści: »Syn p. X uczęszczał do mej szkoły przez lat 8. Z początku był chłopcem dobrym, posłusznym i pracowitym, później rozpróżnił się i począł strejkować, żądając szkoły polskiej«. Następuje podpis. Na odwrotnej stronie zaświadczenia p. Rontaler napisał: »do szkoły mej obecnie uczęszcza 30 rozumnych chłopców, reszta strejkuje«. Bądź co bądź p. Rontaler, jak na wytrawnego pedagoga, w bardzo oryginalnej formie wypowiedział swe poglądy na sprawę, która dziś wstrząsa całym Królestwem, a rozstrzygnięcie jej w duchu żądań narodu ma dla naszej przyszłości kolosalne znaczenie.

Przy tej sposobności pozwolę sobie przypomnieć, iż po śmierci byłego warszawskiego jenerała-gubernatora ks. Imeretyńskiego, p. Rontaler złożył na trumnę jego wieniec w imieniu szkoły, zmuszając wychowanców tego zakładu do składania datków pieniężnych na ten cel.

Popi prawosławni, zatrwożeni masowem przechodzeniem byłych unitów, zapisanych jako prawosławni, na katolicyzm, a jednocześnie

